

PAPOTU

—Si la patata és un tubèrcul, es natural que'ls que n'abusen agafin la tuberculosís.

TEATRE ARNAU

Grandiós DEBUT

PILAR GARCÍA

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

El Rei dels Musis-Halls

Gran èxit de la bella **LIBERTAD**

40 HERMOSES ARTISTES 40

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

Teatre Català ROMEA

Dissabte dia 3 d'Abril.—Inauguració de
la temporada de primavera

Blenorragia (Purgacions)

Aguda o crònica; se cura sempre amb les càpsules

GAUMESILE ALEXANDER

Molt millor que'l Sàndalo i sos similars; desinfecten el ronyó,
bufeta i uretra; no perjudiquen l'estómac encara que's prenguin
a dosis elevades.

Venda en farmacies

Dr. Costa, Passeig de Gràcia. 4.—Sr. Segalà, R. Flors. 4

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat
Instal·lacions, reparacions
Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

TEATRE IMPERI

Tots els dies grans èxits de la companyia de varietès, en la que hi figuren ademés dels primers números mundials l'eminent duet **Salcedo-Crespo**, l'ingenua **Raquel Meller** i la cèlebre **Tórtola Valencia**.

Començarà l'espectacle amb un escollit programà de cinematògrafo.

TABARIN

Plaça Letamendi, 8 i 9. - Telèfono, 2950

Ha començat amb gran èxit la temporada de primavera amb luxosos balls de societat, on hi concorreràn ademés de les nostres elegants, cinquanta **senyorettes** expressament invitades per la nova Societat «Tabarin», les quals hi assistiran elegantment habillades.—Entrada gratis.

NOTA.—La nova direcció té en preparació grans sorpreses.

Apa, curridos, al **TABARIN**!...

Alcàzar Español. - Unió, 7

Gran cafè concert. — Restaurant a la carta dia i nit. — Gran èxit de la eminent *étoile* francesa

TURCY

II CAVALLEERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA
LA FRANCESA

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar,
la faries desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO** (Assalt, 86.-Barcelona)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre's surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre's matelxos arheol i sàndalo i s'esmortueixi altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'adolescència per vintisis anys d'èxit.

REDACCION Y ADMINISTRACION: Pelayo, 38

Hores, de 10 a 1

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPNYA, trimestre	Ptes. 2
ETRANGERE, "	" 3

Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

Diu el doctor Turró que «la vida és dolça, però és dura». Afegeix l'Unamuno que «qui vulgui sapiguer que no vagi a Salamanca», mentres que'l nostre Peius afirma en un gran concepte sintètic que «el món és una gran lata de sardines». En el pensament del doctor Turró hi trobem cert parcialisme: si no's digués Turró, segurament no trobaria que la vida es *dolça* però *dura*; l'Unamuno adoleix del mateix defecte: diu que no vagi a Salamanca qui estigui prenyat de desitjos de saber per la senzilla raó de que ara ell ja no és rector; en canvi, en el pensament del pare de'n Servet hi trobem totes les gràcies; sí, senyors: el món és com una gran lata de sardines. Qui té la clau d'aquesta lata? Qui ha sigut el *Gran Fabricant* que l'ha preparada? Misteri, misteri, i... misteri. Però lo que no dona lloc a dubtes és que tots els mals, totes les complicacions, totes les triflques de l'humanitat es deuen a les referides sardines, que, com tothom sab, es porten l'oli.

D'aquest oli se'n diu immoralitat. La sardina torna immoral tot lo que toca, perquè ho embruta. Tots haureu sentit a dir en certes prèdiques que l'immoralitat, la pornografia, etc., s'escampen com una taca d'oli. Doncs bé, ha arribat l'hora de que PAPITU parli encara més clar i català. Nosaltres no hi som en això de la lata. Nosaltres fem brometa. Estàn complicats amb la lata tots els periòdics serios, científics, literaris, artístics, etc.; aquests, tots ells la donen cada dia, però nosaltres no; nosaltres, cantem la joia del viure, la joventut i tot lo que sigui necessari, inconscients però alegres com les cigales, i ningú'n negarà que les cigales, que canten fins que reventen, no tenen res d'immorals. Tots portem amb nosaltres una cigala que'ns fa viure contents i satisfets. Ai del que la perd per a sempre! Ai del que se'n oblidat!

En lo alegre no hi ha pornografia. L'home, quan se sent atacat per la estúpida febre de la luxúria, no està per qüentos. El PAPITU sempre hi està per qüentos, sempre n'explica. El marit quan va a escometre a sa muller no hi va rient i cantant; sino que's posa serio—com els periòdics serios;—el promès quan *madruga* a la seva promesa no riu pas, sino que li fa veure que sent per ella una passió irresistible que li fa descordar la cotilla; el senyor quan empaita a la criada no li va pas

amb històries papistesques sinó que's posa tonto i li parla d'un amor que ha esclatat en el seu cor com una bomba. El moment psicològic de l'unió de productors—home i dona—és essencialment transcendent, *emocional*—que diria en Soler de Sojo—i seriós; el moment més pornogràfic, més sicalíptic, més immoral en una paraula, és essencialment dramàtic, quan menys en aparença; vegi's doncs, com nosaltres, que fem de la broma el nostre lema sacro-sant, mai podem resultar immorals ni per equivocació. Rient, la gent se distreu; fent broma, reventant-se de riure, l'home que potser un moment abans se sentia escomès per un immoral desig, es desinfla, es distreu, es calma i queda tranquil i reposat. La nostra prosa és una mostaça, és una pomada, és una tisana, i tot plegat, ja ho veuen, a deu cèntims el número, perquè no ens mou una idea de lucre i únicament fem propaganda convençuts de que prestem un gran servei a l'humanitat.

✱

Divendres fou el sant de la mamà del carrer de l'Hospital. Millor dit, la santa. Les nenes de la casa varen cantar i ballar, lluint les seves condicions d'una manera incondicional. Preses totes les precaucions—que tractant-se de casa la mamà no han d'ésser moltes—de la tal festa no'n guardaran cap mal record tots els que a ella varen concórrer. Mamà Dolores sab que PAPITU està al seu costat, com està al costat de les seves filles, al davant i fins al darrera si convé.

主 主

A l'«Arna» hi una constel·lació de tres estrelles *verdad*. Llàstima que les altres *artistes* ens facin veure les estrelles. La Clarisse és una italiana que s'ho ha agafat pel cantó serio i ho fa bastant bé. La Pilar Garcia canta una col·lecció d'aires regionals d'aquells que no constipen, i la Carmen Vicente, més salau que la mare que l'ha parida, balla amb més gràcia i més sandunga que un servidor de vostès quan no té una peseta.

Al «Royal» s'inaugura el dia 3 la nova temporada amb 40 *bellezas* disposades a sopar set o vuit vegades diàries.

Semblances

—En què se sembla Muley Hafid a l'elefant.

—En que Muley Hafid és àrab i l'elefant ara ve.

—En què se semblen els carmel·los als còmics dolents?

—En que'ls hi treuen el paper.

DON JAUME LO CONQUERIDOR

ESCENA IV

LO REY y DON PERE, *que s'agenolla.*

R. Alceuvos.
D. P. (Ho fa.) ¡Senyor!
R. Parleu.
D. P. Sabeu que sou en la terra,
tant en la pau com en guerra,
qui més am', després de Deu.
Jo vos estimo, senyor,
y recordant mon afecte...
R. Fora punyestes, y recte.
D. P. Vull demanarli un favor.
R. ¿Pot mai un pare negar
lo que son fill li demana?
Si ho puch fer, de bona gana;
explicat.
D. P. ¡Me vull casar!
R. No pot ser.
D. P. ¿Y per qué aixó?
Estranya resposta, a fé;
digau al menos per qué.
R. Perque jo os he dit que no.
D. P. Es que...
R. Ja que no os he dit,
y jo so lo vostre pare.
D. P. ¡Be feu la rosca a la mare!
R. ¡Redeu, qué desvergonyit!
D. P. ¡Ai jo't fum!
R. ¡Jo't rach, cotxinol!
Parla be, devant del rey.
D. P. Vos no feu amb mi la lley.
R. Tu'm faràs fé un desatino.
D. P. Vos tindreu per governar,
mes no pels fills, bon caletro.
R. Te clavaré un cop de cetro
si t'haig de tornà a avisar.
Quan ton pare't diu que no
es senyal que no't convé.
D. P. Si tinc fugots, ¿qué faré?
R. Ves a l'ayguera, baco.
D. P. ¡Perdonau! Mas intencions
no han sigut may enfadarvos,
més ja sabeu, al parlarvos,
que'l cor no està per rahons.

R. ¿Que per ventura no hi ha
per allà detras del teatro
casas bonas y barato
per poguè'l rato passà?
D. P. Pero si'm veuen, senyor,
al ficarme en aquells caus,
¿no sabeu que a can Pistras
s'en va del regne l'honor?
R. Si es cert que'l teu cor s'encén
creu, segueix aqueixa ruta:
are que ets jove, disfruta
y deixa dir a la gent.
D. P. ¿Vos feya a vos semblant pacte
lo qui lo meu avi era,
senyor?
R. Advertiu, Don Pere,
que sols de vos aquí's tracta.
D. P. Si vos no'm teniu present
y de mos prechs no feu cas,
jo faré...
R. ¡Merda, faràs!
Escóltam aquí un moment.
Tu ja sabs que en la presa de Mazorca
aquell lladre indecent y miserable
que aixís l'hagués penjat jo d'una forca,
va dar-me una malura abominable.
M'en he passat com he pogut fins are,
mes n'ha arriuat lo dia
que vol que'm fiqui al llit la sort avara,
perque veig que jo així me moriré;
ja veus, doncs, que tu has de encarregarte
del cetro y la corona
y al ferho també has de recordarte
que te pebrots l'empleo que se't dona.
Si mentre estic malalt te mouen guerra
per empiparte, els moros,
t'ordeno que no't moguis d'eixa terra
on hi ha almogàvers més valents que toros.
Tenim molts capitans prou belicosos
que moltes ganas de victoria tenen
y a ton crit respondrán tots animosos
y ¡guay! dels moros si per aquí vénen.
Després, quan jo com antes be me trovi,
podrás anar un dia a la batalla,
y quan lo teu valor al mon te provi
que sabs manejar llança y portar malla

veurem llavors si's trova una senyora
digna de tu que sàpiga estimarte,
ben hermosa, gentil y encisadora
ab quí't puguis casar per esbravarte.

D. P. ¿Y per qué no'm puch casar
antes de portar la malla?

R. Perque primè en la batalla
qu'en l'amor has de pensar.
Tenim a dintre del cor
tot lo valor d'eixa terra
y no'n queda per la guerra
si's gasta tot per amor.

D. P.

Pero vos quan van aymar
be ereu en la guerra un bou.

R.

Es que jo'n tenia prou
per aymà y per batallar.
Si en la primera batalla
donas proves de valor,
pots entregarte al amor
hasta que passi de ratlla.
Mes si's nota en tas accions
qu'en tu poch valor s'aferra,
guardaràs sols per la guerra
la fibra dels teus tendons.

Xafarderies

Paraules de'n Rossendo Pich en un mitin electoral:
«En els teatres, després del drama fan una peça.
Després dels oradors que han parlat, o sigui del drama,
jo represento la peça...»

Sòrt que era una peça de «menor quantia».

***

En un cine dels més cèntrics han traduït,
en el títol d'una pel·lícula, «belle mère» (o si
gui la sogra) per «La bella mamá».

Ni que fos un «vaudeville»!

***

De «Las Noticias»:

«Tras ligeras discusiones fueron todos apro-
bados. Corresponden a los pueblos de Béjar,
Roda, Alcoy y otras poblaciones de Cataluña.»
Renoí, que és gran Catalunya!

***

Parla la sesuda «Vanguardia»:

«Probablemente mañana zarparán los tor-
pederos 1 y 2, proponiéndose navegar por el
río Ebro hasta llegar a Zaragoza.»

Jo que'm creia que més enllà d'Amposta no
podia pujar riu amunt ni una barqueta! Bada-
va, ja'ls hi diré.

***

Copiem del Brusi:

«Con verdadero éxito de concurrencia dió
anoche su función de beneficio en el Tívoli el
famoso prestidigitador Frégoli.»

Vaia, vaia!

***

Deia «La Tribuna»:

«Cerca de Bagatelle, hemos hecho volar tres
monas...»

Això de fer volar mones deu ésser un nou
sistema de combatre.

***

Digueren dies enrrera alguns diaris:

«En la calle de Tapiolas, núm. 17, una mu-
jer obrera ha dado a luz con toda felicidad dos
niñas y un niño.

Los tres recién nacidos gozan de perfecta
salud.»

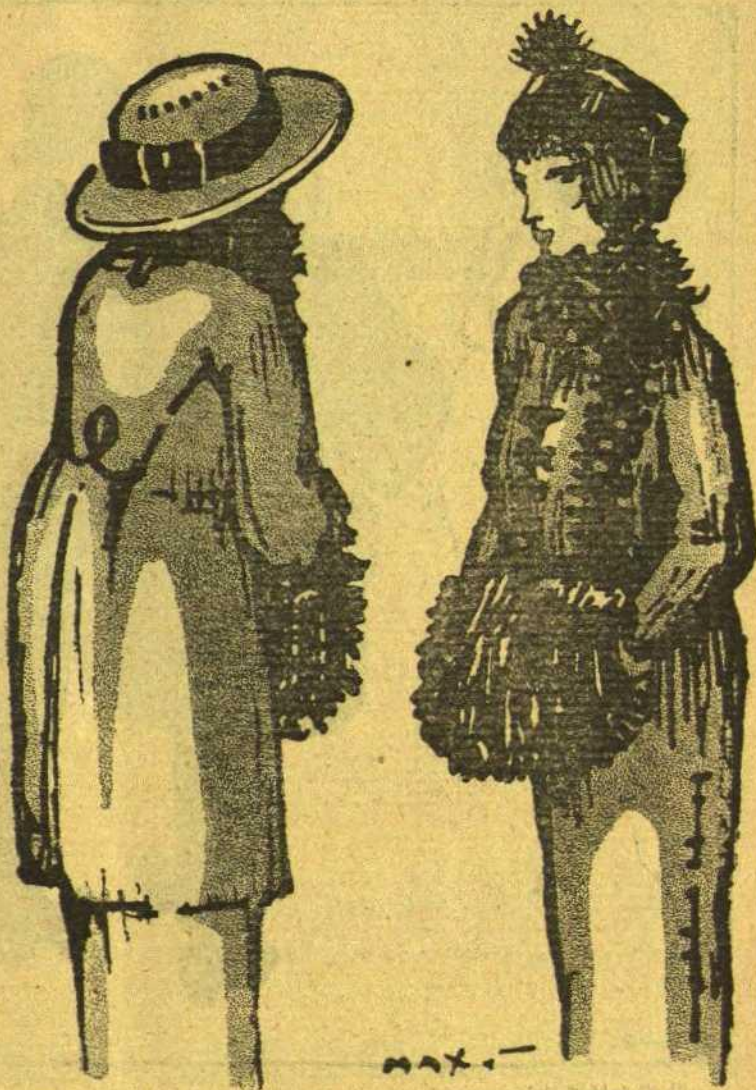
Es una enredada, «amigos». Es una broma de'n Mer-
letti, a qui una gata va parir tres gatets. Algún «re-
porter», en ple zel informatiu, va pendre-s'ho de bona
fè i... vet-ho aquí.

***

Un anunci del «Diluvi», secció d'espectacles:

«Teatre Romea.—Beneficio de la Cruz Roja, de
Sarriá...»

Això de Sarriá vol dir Servia, eh?

—El meu marit és molt fredollic. Sempre's fica al llit amb una peça gruixuda

Atelisme
CONFESSEU-VOS, pare—li deien els seus fills a l'ateu don Lluís, que estava a punt de fer el darrer badall.

—Jamal! No hi crec jo amb aquestes coses... Hauria de venir Déu en persona a confessar-me, i... encara veuríem.

Per lo dit varen agafar-lo els fills.

Recordaren que'l sabater de la cantonada tenia molta semblança amb un Crist, i an ell buscaren i el convenceren de que s'havia de posar una túnica i presentar-se al seu pare per a salvar-lo.

Després de molts precis acceptà el pobre sabater, i vestit lo més semblant possible a les estampes se presentà en la cambra on jeia don Lluís.

—Confessa't, Lluís, si vols salvar-te—va dir-li el sabater amb veu dolça i angèlica.

—Pobre de mi!...—exclamà don Lluís.—Tant sols tinc un pecat, Déu meu.

—Diga'l, i se't perdonarà.

—Fixa't, quin pencol
 —Sí, però encara trota.

—M'acuso... de que... durant dos anys seguits... m'he entès... amb la dona del sabater de la cantonada.

El sabater restà astorat, i dirigint-se als fills de don Lluís amb veu plorosa, exclamà:

—Per fer-me sentir que'm diguessin «cornut» m'heu vestit de Sant Cristó?

Entre dones

i jo fos del govern, lo primer que faria seria fer tancar tots els cafès de camareres i music-halls. Aixís s'evitaria la perdició de la joventut...

—Jo també; perquè cregui'm, senyora Ramona, que és un escàndol lo que està passant en aquests llocs. Ahir en Manel m'ho explicava, i diu que les dones surten a escena casi nues, per no dir nues del tot.

—I està clar, el jovent, sense pensar que va per mal camí, acudeix a veure-les un dia, acabant per anar-hi diariament.

—Aixís és com seperden els joves...

—No obstant, del meu no'n tinc cap classe de por: jo estic segura que no ha posat mai cap peus ni res en aquests caus de l'infern.

—Ah! Ni el meu tampoc, senyora Ramona, li garanteixo...

—Ho crec. El conec, i sé que és un xicot incapaç d'entrar en aqueixos cautes de perdició. Jo estic molt contenta de que'l meu fill el tingui pel seu millor company.

—Jo també. Tots dos tenen els mateixos gustos i les mateixes inclinacions: quan he sortit, els he deixat a la sala parlant dels seus llibres. Són dos vers amics, purs i innocents malgrat tenir ja els seus dinou anys, edat en que'ls joves estan ja tips de tot.

En aquest moment entra una criatura d'uns sis anys i interromp a les dones.

—Mamà, mamà!—digué dirigint-se a una d'elles.—Jo també vull disfressar-me...

—Disfressar-te? I ara!... Que no veus que ja ha passat el Carnaval?

—Oi no; el tet be's disfressarà...

—Qui, el tet? No, home no; t'en ganyes...

—Sí, sí, el tet se disfressarà de pagès...

—De pagès?

—Sí; jo he sentit com ho deia a l'Albert... (L'Albert era el fill de l'altra dona, el cast amic que no havia vist mai el món per un forat.)

—I què li ha dit el tet?
—Li ha dit: «No't descuidis de comprar les
barretines de les més cares, perquè l'altra ve-
gada se'ns varen trencar...»

Des-Comunals

Mòlts diràn que no faig rès
assentat tal com estic;
jo contestaré només
que treballo amb molt fatic.

***

D'aquest útil aposento
número 100 ne dieu;
un 1 i dos zeros veieu
quan aquí damunt m'assento?

***

Una dona quan ve aquí
desseguir s'alça la roba,
i veureu amb estranyesa
que a un cubell el tapa un cove.

La malaltia

Un casat tenia una malaltia que
no'l deixava ser feliç, i la seva
dona, resignada a tot, el cuida-
va amb gran compte. El metge
no sabia ben bé lo que tenia i anava venut en
el diagnòstic a fer, que cada vegada se presenta-
va més difícil. Què serà? què no serà?, va deci-
dir fer-li examinar els orins per a anar més se-
gur i veure si sortia de dubtes.

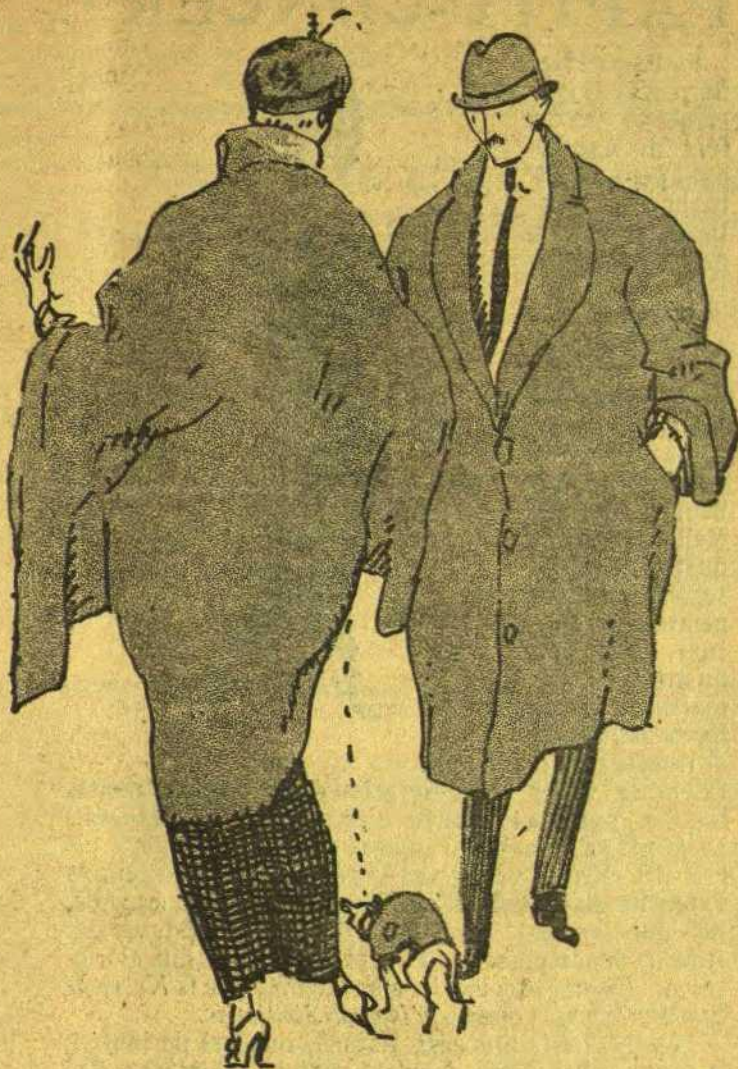
Perquè el marit no ho sapigués, va demanar a la
senyora que li proporcionés una botelleta dels orins
del seu espòs, ja que aquest era tant aprensiu i tenia
tanta por de ser diabètic o alburinúrie, que no era
possible demanar-li rès d'aquestes coses.

La senyora va fer els possibles per a tenir lo que
demanava, i va deixar l'ampolleta embolicada a sobre
la taula del recibidor, per a que la criada se la empor-
tés. Aquesta, a l'hora d'anar a la plaça, se'n va anar
cap a cal metge a portar l'encàrrec, però quan era a la
plaça de Catalunya li cau l'ampolla i per sort no se li
va trencar però se li va vessar tota.

Davant d'aquest conflicte, en lloc d'anar a cal met-
ge se'n va anar a casa de la gallinaire d'on era parro-
quiana i li va exposar lo que feia al cas.

—No t'espantis—va dir la gallinaire.—Aquí som
una pila de dones, i molt serà que una o altra no om-
pli l'ampolleta.

Varen demanar una voluntaria i varen omplir l'am-
polla. La criada la va portar a cal metge; aquest va
fer l'examen i desesperat se'n va anar corrent a veure a
la senyora del malalt.

—M'agrada la quaresma perquè menjant sardina pots dir que dejunes.

—He descobert lo que té el seu marit—li va dir.—
Ni després de molt rumiar hauria sigut possible ende-
vinar-ho.

—I doncs, què té? què té? Veiam, corri, diguim-ho...

—Senyora, el marit de vostè està en estat interes-
sant, interessantíssim...

I li va explicar tota la malaltia que's pensava que
tenia.

Acudit

Una casada de fresc al seu marit:

—Que no sabs, avui, què m'ha passat, Pepito?

—Què t'ha passat, rateta, què t'ha passat?

—M'ha passat que aixís que surto al carrer se m'a-
costa un jove, bastant guapo per cert, i'm demana re-
lacions...

—Quin poca-vergonya! I tu què li has contestat?

—Què volies que li contestés?... Li he dit que era
casada i que sentia molt no poder-lo complaure.

PAPITU-CONCERT

La Raquel Meller, materialment, va néixer fora de Catalunya, però esperitualmente, artísticament, la va parir l'«Arnau». Recordeu aquella època en que a Barcelona no's parlava més que de dugues dones? Sí, les dugues figures que varen adquirir més relleu: la Raquel Meller i l'Enriqueta Martí; la segona fabricava gelatina de criatura, però l'industrial va anar malament i va haver de plegar el ram; la prime-

ra encara va fer més desgracies en el *seno* de moltes famílies, puix molts marits s'escapaven per la *tangente* i a la nit se'n anaven d'amagat a l'«Arnau», seduïts pel crit del «Ven, y ven, y ven...» Aquests tres *vens* reunits varen fer aixecar el vol a molts xicots primerencs. Allò, més que *ven*, era un huracà que ho devastava tot. Aquella època passarà a l'història i aquelles nits gloriuses de *Firulí* esdevindran més cèlebres que la *Noche de San Bartolomé*, i que les *Visperas Sicilianas*.

Avui aquesta immensa Raquel, que val un imperi, la tenim a l'«Imperi», formant part del triunvirat Raquel-Tòrtola-Argentina, que és com si diguéssim Gallo-Gallito-Belmonte o Julio Cesar-Carlomagno-Napoleón, els sis *matadors* de més cartel des del circ romà fins al «Círculo Ecuestre» (Plaça de Catalunya).

Nosaltres, doncs, *raquelòfils* acèrrims, tenfem l'obligació moral (novíssima moral papitesca) de dedicar-li un cuplet, i n'hem fet un de sugestiu que porta el títol de «El Florero». Oh, els *floreros* que no s'ocupen mai... dels assumptes que no els interessin! En canvi, com que ells ens interessin molt, un dia que tinguem més espai ens ocuparem extensament de la *logia florera*, que està tant ben organitzada com les logies masòniques.

EL FLORERO

(Musica de «Causas y efectos»)

Creació de la RAQUEL MELLER

Conec un noi tant pавero,
tant florero
i embustero,
que fa pò;
i sempre que va al vuitanta
mai fa rès, el carrincló;

així és que l'Antonieta,
que li ha pres fa temps la fitxa,
l'ha d'engegà a... l'escalera
perque mai pitxa,
perque mai pitxa la porta,
puix sempre oberta la deixa
i les pupiles li diuen:
—Culobert.—I el noi se queixa.

***

Com que'l xicot no n'habilla
calderilla,
de borilla
no hi va mai,
i a tot arreu les mestresses
me'l envien al... carai.
I diu amb veu afligida
que'l cor trenca i el destroça,
quan me l'engegan a dida:

—La tinc molt grossa,
la tinc molt grossa la pèga
i és el cas extraordinari;
no sé per què m'han de treure
si jo vinc per lo contrari.

***

Avui l'he vist a la plaça
molt de guasa
i amb catxaça
caminant,
i al veure'm m'ha dit tot d'una
bo i parant-se al meu davant:
—Porto una pera a la bossa,
a veure si la diqueles;
te la daré, bona moça,
si me la peles.
Si me la peles és teva,
perque ja sabs que m'agrada
en les teves mans la pera
i que tu l'hagis pelada.

TAURINES

Sal de la gent de cua

Vamos a los toros
que hay mucho que ver,
que se casa un hombre
con una mujer.
(Dante: «Inferno», cap. VII)

Tots sabem que la gent torera és gent castiça. Beuen una ampolla amb la mateixa rapidesa que un ministre dels qui tant refumadament ens governen ens claven entre cap i coll uns pressupostos. Nosaltres, aficionats a les corrides de braus, com cal a gent conseqüent de nostre partit, partit o quebrat, que encara és l'hora que sapiguem quin és, mercès a lo qual fins ara hem pogut viure amb una frescura digna d'un alpinista sense samarreta; nosaltres, com molt bé deien

fa ja cosa d'una hora, admirem als toreros per varies raons. Primera i principal, perquè són gent que cobra més que nosaltres. Aquesta afirmació tal volta estranyarà a algú dels molts milions que'ns llegeixen, però com que fins no fa gaires dies a nostres orelles va arribar una veritat com una basílica, expectorada per un ricatxo barceloní, que en plena junta d'accionistes va dir: «Senyors, jo sóc del parer de qui no tingui quartos que calli» i com a nosaltres no'ns manquen desitjos de parlar, per a no enmudir, sospirem pel sagrat panís, sense el qual no hi ha ni dona segura, ni tranquil·litat, ni sandwich de trenta, ni punys de celuloide. Sentat aquest principi, dit queda que als toreros els admirem pels bitllets de mil.

Segona: no és més xica nostra admiració per allò de que'ls tenen grossos els desitjos d'agradar als mils i mils de ciutadans fills directes de'n Casanova, Muntaner, Aribau i Bonanova, que tant els aplaudeixen. Però, dit sigui breument: nosaltres, més que rès, ens agrada la seva companyia, per allò de que porten en les venes la sal de la *tierra de María Santísima*, ben alabada sigui.

I com que qui té sal sempre'n té una per dir, i qui diu dir, contar, allà anem, que de quèntos tauròmacs van les següents anècdotes:

COROLARI

Li preguntaven al *Remendao Chico*, maleta, brut, lleig, pobre i covart, per què's dedicava al toreig.

—Home, deixa-ho corre—li deien.
—En *jamá*...
—Si ets un covart...
—Que *ze* va *bazé*, *zeñó*...
—Mira que't clavaràn una *cornada*...
—Más *cornadas* da el hambre, y a esa *zi* que *laz* tiemblo...

Es indubtable que'l *Remendao Chico* era lo que se'n diu tot un filòsof.

FRASCUELO, XOCOLATER

Quan vivia aquest gran home — època que'n deien de les parelles, *Frascuelo* i *Lagartijo*, *Calvo* i *Vico*, *Gayarre* i *Massini*, *Castelar* i *Pi Margall*, —tenia—còm no!—sempre que volia, contracta en la Plaça de Toros de Madrid.

Una tarde, un revister taurí va trobar al *maestro* a la porta del palau del marquès de Cubas.

—Dónde se va, *maestro*?
—Pue *na*, mi amigo: voy a pasar *er ratiyo* con *er Marqué*... A tomar chocolate con él.

—¿Conque chocolate, eh?
—Zi, *señó*... Pero qué chocolate da *er Marqué*... Riquísimo... Chocolate puro... Chocolate sin esas porquerías de canela, cacao, vainilla, *asúcar*... Na, chocolate puro...

Amb què devia creure el gran *Frascuelo* que feien el xocolata?... Potser amb rajoles, com molts fabricants que coneixem.

CONCURS D'ARTS I OFICIS

Concursa per a premiar tots els treballs que puguin fer referència a l'art de la pintura, des de l'emblanquinador del Pla de l'Os fins al que pinta quadros de preu, passant pel que pinta la cigonya.

Primer premi, 20 pessetes; segon, 15; tercer, un any de subscripció gratuïta al *PAPITU*.

Queda oberta l'admissió de tota mena de treballa hasta el 15 d'abril.

III Concurs de Cuplets

CONDICIONS

1.ª No tindran opció als premis les composicions adaptades a la musica dels cuplets publicats als volums de *Cuplets Papitu*, però sí als publicats posteriorment en el setmanari.

2.ª El plaç d'admissió es clou el dia 30 d'abril de 1915.

3.ª Hi haurà tres premis: Primer, 75 pessetes a la millor cançó; Segon, 25 pessetes a la que no ho sigui tant; Tercer, dos anys de subscripció franca al *PAPITU*.

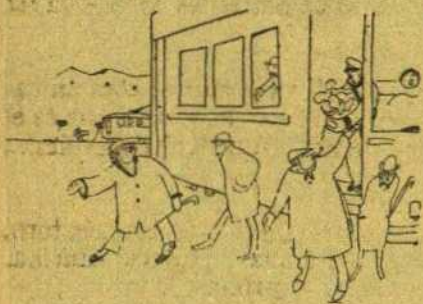
4.ª No's tornen originals.

—Es dir que si jo vull ser teva tu passaràs per tot?
—Sí; *hasta* pagaré el beure.

CARNET DEL PAPITU

Un cas xocant va passà
a la corte l'altre dia;
una dona en un tramvia
de repent desocupà.
En tant comprometedora
i difícil situació,
va haver de fè el conductò
el paper de llevadora.
Amb tota seguretat
davant de l'inesperada
funció de l'embarçada
se va veure embarçat.
Veient que desocupava
els viatgers van baixar
i tots van desocupar...
el tramvia que la portava.
Es un cas en realitat
que no passa cada dia,
donà a llum en un tramvia,
portant el llum apagat.
L'electricitat va fent
triomfalment el seu camí,
puix les dones, per parí
ja ho fan *electricament*.

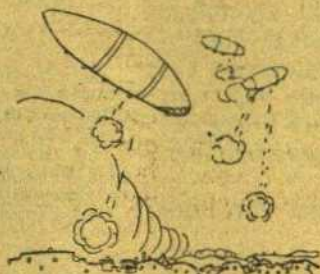

Dirà, com és natural,
aquesta pobra infelç
que'l noi, en lloc de París,
l'hi han portat per... Fuencarral.
Tot va anar bé, amb alegria,
mare i fill se van salvar;
es que devia portar
salvavides, el tramvia.
Aquest noi que ha sigut nat
en braços del rei Herodes,
Deu faci que entre les rodes
no's vegi un jorn esclafat.
I podrà dir que té sort
si no l'arplega un dia;
si ell deu la vida al tramvia,
altres li deuen la mort.

..

El dia que ls zeppelins
alemanys van tirar bombes
sobre París, va quedar-se

la gran ciutat a les fosques
de repent, amb alegria
dels que cerquen a tota hora
motiu per a expansionar-se
amb l'afició *grapejòfila*.

Si s'apaguessin els llums
per sorpresa a Barcelona
un diumenge, cap al tard,
que'n passarien de coses!
Tots els droguers i les rases
que a l'«Iris», a «La Paloma»
i a la «Bohemia» s'entreguen
a la dansa engrescadora,
Déu sab lo que ballarien
completament a les fosques.
Els *horteres* més tremendos
portarien a les moces
a can Prim o a can Masquefa
per saltar les farigoles,
i seria molt possible
que, equivocant-se de porta,
entrés algú pel darrera...
pel darrera de la fonda.
Pels *foyers* dels *music-halls*,
no os dic res la xirinola
que farien amb els lloros
els xicots de casa bona
que sempre porten cinc duros
per xampany i per llagosts;
a les fosques soparien
i a les artistes *xupòpteres*
donarien fins la llengua...
de badella, i les xicotes
contentes rosegarien
un bon plàtano per postres.
Ja ho crec que les molt *tunantas*
se les mamarien dolces!

..

Adeu, cuaresma aborrida,
adeu bacallans aixuts,
adeu *menús* de cuaresma
que'ns en heu fet de *menuts*.
L'abstinència obligatoria

s'està acabant, quina sort!
i d'aquí a un parell de dies
la cuaresma ja haurà mort.
Torni la carn a alegrar-nos
les belles hores d'amor;
visca la vianda *fresca*
que'ns comunica *escalfor*;
caliu que's posa en l'estómac
i una mica més avall
al cruspí-nos amb *cassussa*
de carnaça un hermós tall.
Visca la carn substanciosa,
motor del plaer diví.
Els pobles que se'n atipen
jamai se poden morir.

..

Colmo d'una veritable
actualitat que enamora
en plena Setmana Santa:
En què se semblen les dones
que demà i demà passat
tantes esglésies recorren,
i els cordons de les botines?
—Puix, es clà, en que són *de-botes*.

..

Dijous passat a la nit
va'g ficà en el «Tabarin»
la penca, no penseu mal,
per passà un rato distret.
Com que era el primer concurs
de tango, entre els concorrents
no hi podien pas faltar
els tanguistes de *cartel*
que cargolen l'argentí
cimbregant-se dolçament.
Hi havia aquell bibelot
tortosí tant bufonet
que's diu Rosita, i que fa
filigranes amb els peus.
També hi era aquella nit
la Paulina, de vermell
habillada i tanguent,
incrustada realment
amb dos metres d'homenot,
vulgo Manolo o Manel.
I per fi, la colossal
Mari Pamias, un gemec
que remena tot el còs
com si fos un molinet;
cada brinco i cada salt
dava, aixecant els *pinrels*,
que feia tot el posat
d'un canguro, com hi ha Déu!

Un hèroe

La veritat és que'l que digui que la nostra joventut no té condicions, parla per ganes de parlar. Jo no sé si la vidaportiva porta aquesta mena de «tant se me'n fum» del perill, o si és cosa que ja ve de naixença, mes lo cert és que tot sovint es veuen xicots sècs i desnarits, que sembla que prenguin «Somatose» per tot dia, desafiar els pérills i tirar per hèroes en circumstancies que riguin-se vostès d'aquell hèroe del Cascorro i altres hèroes que tinguin estatua. Perque, anant a pams, aquells hèroes de qui parlen els romansos han sigut gairebé tots hèroes per força, per allò que no quedava altre recurs que ser hèroe o dinyar-la. Són hèroes obligats per les circumstancies, mentres que'l nostre jovent sportiu, que sent el formigor heròic, és hèroe perque vol i se'n va a buscar el perill de rebre amb mànegues de camisa per mica de lluent que caigui. No és tot un ésser hèroe amb revòlver i xarrasco o ser-ho amb un senzill pito a la boca!

Ah!, diràn vostès caient del burro. Parlem del referèl! Si, senyors; parlem d'aquest ser abnegat i heròic, que sense treure'n ni un ralet pel cafè, agafa'l pito i corre'l perill, cada cop més gran i pahorós, de sentir-se anomenar la família i rebre el fart de llenya obligatori. Tot això per amor a l'art.

Sí, senyors! Parlo pel partit del diumenge. Ja ho sé que podria parla'ls-hi de la feina escollida i d'empenta que varen fer el «Barcelona» i el «Sabadell» per a arrambar amb aquella Copa Valentí que's va fundar l'any de les bombes de l'Espartero. Ja ho sé que podria parlar del públic, agrícol i apassionat, que cada dia acaba més la calderilla al que de bona fè va a veure com pinta la cosa. Ja ho sé que podria enumerar, classificar i catalogar el pet de clatellots escadocers que va repartir-se amb una profusió impropia de l'actual temps de crisi. No ignoro que podria parlar de la feina dels porters, de l'empenta del «Sabadell», de les errades del jutge, de la victòria del «Barcelona» i d'altres detalls de la batalla, mes no vull fer-ho. Davant de l'heroisme d'aquell noi universitari, que té una retirada a un cromó de l'Otelo que tinc en el recibidor de casa; davant dels... pulmons del jove Alemany, que amb el pito a la mà semblava una escena del Dos de Mayo, callo tot comentar i m'a'upo.

Si no li fan un homenatge, no hi haurà justícia a la terra. Què consti!

TOROS

Un sofoco

—Maleit siga el cap-d'avall d'un gat!
—Llàstics, no reneguis, que és pecat i no fa fi.
—Noi, no'm vinguis amb romansos, *vaiu* la Divina Comèdia! Com vols que tingui la llengua a lloc després del sofoco del diumenge...

—I que va ser gros!

—No me'n parlis, me caso amb el rentamans de Pilats! Si hagués tingut al Gallo a tret de renec, creu que n'hi engego sis d'aquells majestuosos que m'hi jugo un peix que se la talla.

—Jo'm creia que érats gallista, Llàstics!

—I per això estic més cremat que un caliquenyo, maleit siga el tarot de Judes! *Afigurat* que'l dissabte arriba el meu padrí de fóra i me l'enduc a la corrida. La dòna ja m'ho deia: «Llàstics, mira que toreja el Gallo, i quan toreja el Gallo véns a casa més moix que'l peix del Cantàbric!» El padrí, sabs, és belmontista. Li agrada allò de «Ai que l'enganxa! Ai que'l forada!» Jo, com a bon gallista, li pondero el Gallo, i ell vinga fer-me la «cuantra». I ja ho veus, *vaiu* l'ànima d'un cantil! He quedat més malament que en Junoy en els retratos. Si n'hi ha per...

—Si ja t'ho dic jo que'l Gallo...

—Alto aquí. Para'l carro i baixa, que hi ha un sot. No permeto que'm toquis el Gallo. Fins fent-ho malament és immens.

—Hombra...

—No en dubtis. Tu creus que hi hauria cap més *diestro* que per set mil i pico de pafies fes lo que va fer el Gallo?...

—Home, no!

—I doncs! I *endemés*. Si ell va portar-se com un camàlic, en canvi el seu germanet va demostrar que és el *descuajen* de l'art i del demés. Aquelles banderilles!... Va canviar quatre cops...

—Es va marejar?

—Calla, sanatxo! Va passar com si no tingués toro. Va matar com un home. Vaja... la liquidació taurina.

—Això en un toro. Mes, i el primer?

—Era per a no fer quedar malament al germà gran. L'amor de la família, sabs?

—I de'n Saleri, què?

—Mitja figa, mig raïm. Semblava que estés refredat o que a fóra l'esperés la fulana. No va entusiasmar-me, ja t'ho diré. Ara, que matant.... deixa'l anar, que du l'empenta.

—Llàstima de Gallo, oi?

—No m'ho recordis, noi, que ja'm ve'l renec a la boca! Maleit siga el Bogatell i la badella amb p'èso's.

Miscelania

Varis amics parlen de les dònes que per quatre quartos s'entreguen a un home.

—Jo—deia un d'ells,—per mil duros potser encara me deixaria... I tu?—afegí dirigint-se a un dels companys.

—Home—contestà l'altre,—si fos una sola vegada, *bueno*; però, noi, el mal és que un acaba per acostumar-s'hi...

—I acaba bé aquesta comedia?
—Acaba posant una corona al cap de la fada.

[Motius dels "Croupiers" de Barcelona

Trajula, Timbaler, Mascaró, Palas, Marraja, Conill, Tou de Manlleu, Pepito el Xato, Gitanet, l'Inglès, Rifenyó, Cirera, Xateras, Títín, Chavalín, Tureo, Sargantana, Tallarina, Matxo, Xaval, Menció, Tomàs el Porro, Valentí Quatre-ulls, Cap-i-Cul, Taua, Ull de Poll, Don Benito, Llauneret, Pau Triper, Pepito Mosca, Mei de Gracia, Xeric, Lapresa, Cigaleta, Joan el Xiva, Rabassa, Manyo, Posturas, Viñas Grau, Viñas Carter, Agustí el Guenyo, Simangas, Xe Coix, Mà de Suro, Julio el Guenyo, Pep de la Roda, Siset, Pep Ploraner, Manyac Rei de les dones, Cabeza, Llorenset, Mero, Ramón Gravat, Ramón Policía, Soterias, Passarell, Pinta, Serraduras, Ramonet de la Rosa, Teixans de Gracia, Torres, Nano d'Igualada, Nanico, Cap de Pa, Trilla, el Curt, Planta-Raves, Ninxi, Xato Perales, Noi Tendre, Dèbil, Cap Pelat, Pegerol, Moreno de la Blanca, Pianista, Pepito de Gracia, el Bona fè, el Mutxo, Ramón Gassé, Rossega, Joan el Tinent; Pastetes, Cirano de Bergerac, Badó Ja-farem, Mariano de la Garra, el Guitarrista, Tit Novetats, Ricardo el Calvo, Tallarina de Gracia, Miguelito del Comerç, Joan de la Porra, Don Aurelio, José M.ª Roldán, Machaco, Cusí, Torero, Sabatones, Colom, Puig el Trafica, Sebetes, Tallavent, el Bè, el Xino, Fajas, Peifa el Lampista, Pepito del Nas, Lacam-

bra, el Lleó, Gorrista, Embustero, Noi de Sucre, Titella, Barrejat, Ramonet de les Conductores, Ricardo el Rey de la Vista, Carabassó, Sebastià de la Bohemia, Nando el Guenyo, Coll d'Orquesta, Fàbregas el Tremolós, Perico el Boig, Bomba, Jacas, Nando Gravat, Manolo el Ric, Bernet, Pallàs, Bisleri, Terrible Pérez, Domènec, Pepín, Joan el Blanc i Negre, Sorpreses, Joan de la Trotxa, Pinxet, Rei Negre, Ramón Perdonavides, Pepito de la Bordeta, Pepito del Circo, Lluiset el Paleta, Ramonet del Cine, Falcón, Noi de les Ondes, Pepito Fonda, Xiquet de Reus, l'Olla, el Sombrero de dotze pessetes, el Gurri, Sardineta, Lloro, Enric Fíguer, Carinyo, Sablista, el Rei Vamba, Peret de la Pitorra, Ton el Forner, Tonet de la Bodega, la Sota de Bastos, Poca-solta, Xivato, Pela-canyes, Martí dels Baturros, Andalet, Enric Petit, el Manyo, Dominguin, Espoi, Lluís Gravat, Tomaset, Pep de Novetats, Ferrer Cadiraire, el Ferrer, Agustí de l'Oceàno, el Capitàn, el Kàiser, Moscardó, Quimet de l'Aurora, el Moia i el Serafín, Picolín, Nandet, Manel Carreter, Pica-Pinyes, el Mojama, el Panxo, el Cotarro, Llepa-filets, Mas de l'Apolo, Mas de Novetats, Pussa, Ganso, Pegot, Llarg, el Rufat, el Pastor, el Ros Sabi, Xavier Tartamut, Serrano, el Ros del dinou, Antòñito, el Sargento, Nas de Llauna, Pepet dels Drapets, Tonet dels Goços, el Trapat, Jaume el Bigaire, Castellanos Paraiguero, el Lleig, Jesús, Marfa i Josep, el Mistos, Massó, Padri, Vigilant, Almirant, Emilio Triper, Simón el Manyo, Ramón el Pintor, Elies, Rata, Babós, Pere Pau, Pau Muxó, el Nel'lo, Joan el Barber.

Entre gitanos

NAVEN dos gitanos per un camí conduint uns cavalls destinats a la venda, i com que era a la primavera i el sol començava a picar, anaven amb tota catxapa parlant de negocis i fent projectes per a quan arribarien a la fira.

De prompte un dels cavalls, sentint-se frisós per la temperatura, va començar a manifestar lo que som en aquest món treient un pam i mig de... llengua.

El gitano més jove, que havia reparat que aquell temperament feia entretenir el camí i allargar les hores, va començar a maleir amb malediccions molt per l'estil de les que figuraran en el nostre gloriós Concurs, i va dir referint-se al pam que treia aquella bestia:

—Aixís t'ho enrosquessin a l'ull que no hi tens nina-ta. Ai, Xulo, i quines extremitats faries!

NUMERO VINENT

MOTIUS DE SANT PAU D'ORDAL

Sensació de cap a cap de la carretera que va de Barcelona a Vilafranca, passant pel Lladoner!

Quan les dones són al llit,
tenir-lo a sobre els hi agrada
i quan estàn ben calentes
per res del món se l'aparten.

(Solució al número vinent.)

Solució del número passat:
EL CITRELL DE L'OLI.

CASTELLANADES

Llocs típics, traduïts al castellà:
Pasaje de Sacude sacos.

La traducció al núm. vinent.

Traducció del núm. passat:
La calle de Treinta llaves.

EL CARRER DE 'N TRENTA CLAUS

La Clau: Vagi treballant, que el dia de demà vostè potser no farà bé.—*R. A. (a) Saranet:* Faci el favor, si es servit, de passar per la Redacció, que el porter li entregará lo que vostè desitja.—*A. E. T.:* En el número 323 hi ha el final dels preciósissims contes del gran Boccaccio, que és el col·laborador més antic de la Casa.—*Joli Pasen:* Van al Concurs de cuplets a disputar-se el premi.—*Un mitg valencià:* Li publicarem la castellanada, si és que vostè es verament valencià.—*El mas:* Li tocarem tant com voldrem i li farem sortir aviat.—*Mary Conde:* Sí, senyor, ens en hem enterat i ho trobem molt ben pensat. El cuento li publicarem perquè és molt bonic.—*S. D. Ros Ribas:* Mercès per la felicitació. Respecte a lo que diu de les encuadernacions tenim l'intenció de fer-ho tal com vostè demana, i ja avisarem per medi del periòdic. El xisto a que vostè fa referència es aquell mateix.—*Colonia Sariense:* Fou una errada d'impremta que la varem sentir molt, però com els noms s'assemblen tant, no té res de particular la confusió. Per lo que diu de que la població no es coneguda, no ho digui en lloc, perquè és coneguda i admirada per tota persona aïmant del progrés i de la barrila.—*Un suscriptor de Caldes:* Mil mercès per la seva postal de felicitació. La Rambla Recolons de Caldes de Malavella que va representada en la postal, ens ha agradat molt. Recolons! quina Rambla! la Rambla Recolons.—*Piscis:* Li aprofitarem el xisto.—*Vite Na-*
tor: Molt ben escrit, però potser no té aquella punta que les

noies llegidores del PAPITU busquen i els llegidors troben a faltar.—*Calet:* Bonic com tot lo de vostè. Li publicarem amb gust.—*Faumet Barmona:* Mil mercès per la felicitació. Lo del Concurs al Concurs. Lo altre li tocarem una mica i li publicarem.—*Un lector:* També li tocarem una mica i li farem sortir per dar-li gust.—*F. Abat Endre:* Va al Concurs de pintors. Arriba cartons.—*David Estapé Mina:* Digni a les maques senyorettes amb les quals vostè i els seus amics van anar a fer una fontada a la Mina del Besos, que si llegeixen el PAPITU trobaran novio molt depressa, perquè llegint el nostre setmanari s'agafa peix.—*Un gran admirador de'n Pedrola:* Vostè ho pot ser, però no ho és pas més que nosaltres que en aquest actor hi trobem totes les gracies i ens sab greu no poder-lo anar a veure treballar cada dia.—*Mari Conde Mena:* Rebuda la seva targeta de felicitació. Mil mercès. Per la targeta ens enterem de que vostè reb el dimecres. Quan el visitarem ho tindrem present.—*Mari Concert:* Rebem els seus dos magnífics xistos pel Concurs de pintors, que sortiran al número que dedicarem an aquesta laboriosa classe.—*Sempre T. de tutti colori:* Ens costara, però buscant, buscant, me sembla que li trobarem quelcom que'ns agradarà.—*Frans. Mas:* Moltes gracies en vida de vostè. La postal de felicitació que'ns envia es molt maca i ja fa bé d'enviar-la dintre d'un sobre, perquè sino aquella noia tal com va, potser se costiparia i el correu no la deixaria passar.—*En David de la colla dels Timits:* Mercès per la felicitació. Per molts anys el poguem celebrar en vida de vostè, i el felicitem per la part que li toca com a col·laborador. Li aprofitem alguns acudits i tots els refrans.

Nick Dorafasbao: Li publicarem varies coses de les que ens envia, perquè son molt boniques. Avisi als amics de Terrassa i dongui'ls-hi moltes expressions de les parts nostres.—*J. Segrentana:* Rebuda la primera serie dels motius de Malgrat. Envii les altres series d'aquet xamós poble, patria de l'Apotecari de Malgrat.—*Variis Papitescus:* El senyor Buendia fa lo que pot i no lo que vol. Les coses de la guerra van despatx. Mercès per la felicitació del Sant.—*Ra-Ro:* Rebuts els cuplets. Van al Concurs. Merecs per la felicitació, que acceptem, en vida seva.—*Cristina Olmi Crispin:* La posarem a la col·lecció de les publicables.—*Nisich:* El xisto final peca de gastat, i es llàstima perquè els versos son bonics.—*E. O. G.:* Lo del Concurs va al Concurs. Lo altre li triarem lo que'ns sembli millor, segons la nostra modesta opinió.—*T. Ola Grossa:* Rebuts els motius de Ribas, la població més indicada per anar a passar l'estiu i divertir-s'hi. Tindrem el gust de publicar-los.—*Un ministre del Pla de l'Os:* Va al Concurs de cuplets. Lo altre es un quiento que està bé, però no es género PAPITU.—*Llupies:* Rebuda la felicitació.—*Tripallocalipasec:* Li tradum la poesia papitesc a català i li publicarem.—*Un esclavo:* Magnífica ideal Lástima que por las necesidades del grabado no pueda publicarse, pero, sin embargo, no podemos resistir la tentación de dar el chiste al público. El anuncio dice así: Fábrica de corsés «La Sultana», montada con la maquinaria más moderna.—*E. de la Bisbal:* Lo que vostè ens envia escrit a Santa Cecilia de Montserrat és molt bonic. Per publicar-ho no s'ha de pagar res. El PAPITU publica gratuïtament tot lo que li agrada. Respecte a posar-hi la firma de vostè, no pot ser. La Casa és una societat anònima i tot lo més pseudònim.—*Un que no n'havia fet mai:* Potser tindria poc interés general.—*P. Pagés:* No li tocarem res, però li aprofitarem la pipa.—*Esquilat Che:* Molt bé, és de primera. Sortirà en el primer tren.—*Janfagancho:* Mil mercès de la targeta de felicitació. En vida de vostè.—*Juan Serrano:* Serà publicat.—*Poc Pitxa Poch:* Idem, idem.—*Un che:* Li aprofitarem alguns xistets.—*Joli Pasen:* Va al Concurs de cuplets.—*Tiquetaquetiqueta:* Quelcom de lo que'ns envia ja s'ha publicat per l'estil. Lo altre ho aprofitarem quan ens vindrà a tom.—*F. Abat Endre:* Es poc nou i té un sentit massa anda lús.—*Camara:* Passi per la Redacció de 11 a 1 i li diràn les condicions.

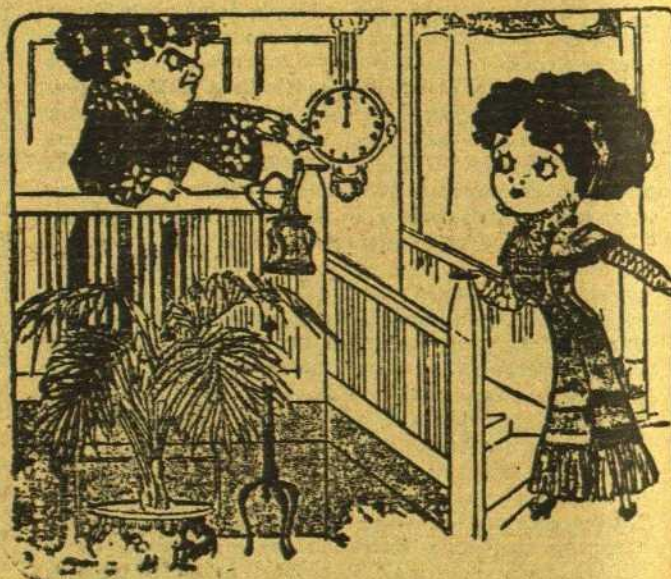
L'HUMOR ESTRANGER

—Carai! I la meua senyora que tornarà a les dotze! Si't troba aquí, qui sab lo que pensarà.

—I no has plorat a l'enterro, maca?
—No podia! A l'una mà duia una cinta i a l'altra un ram.

—Negaràs que has fet un petó al dispenes?
—Com que m'ha dit que era el de despedida... i paga tant malament...

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARs **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

606

a l'alcanç de totes les fortunes.

MALALTIES DE LA PELL : SIFILI : BLENORRAGIA : VENERI

MALALTIES ESPECIALS DE LES SENYORES

Rambla del Centre, 7, pral. (de 6 a 8)

RAIGS X : ELECTRICITAT : FOTOTERAPIA, etc.

Col·lec-ció PAPITU, any 1909 (1.er any) Preu: 7 ptes.

"	"	"	1910. . . .	"	6	"
"	"	"	1911. . . .	"	6	"
"	"	"	1912. . . .	"	6	"
"	"	"	1913. . . .	"	6	"
"	"	"	1914. . . .	"	6	"

Encuadernació i tapes, per any, . . . " 3 "

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries
Palau, 40 - De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica : De 7 a 9. - Jovellanos, 9

Dr. M. CAMPS

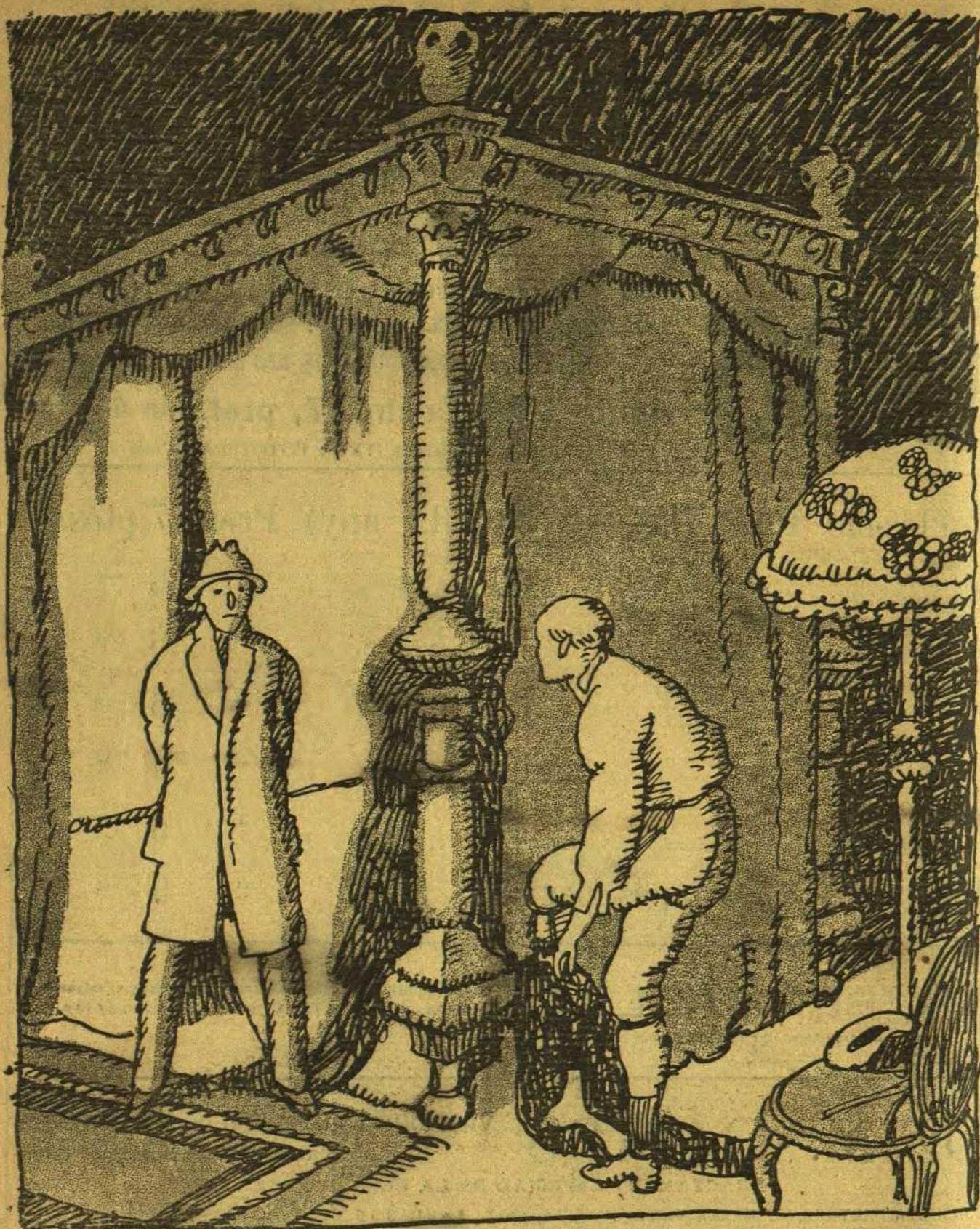
VIES URINÀRIES, SÍFILIS, MÀTRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR: Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÒMICA: Fusteria, 2 y 4, 1.er - (Entre Plaça A. López, i Carrer Ample) de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

—I ara! Què fas aquí, a casa meva, en calçotets?

—Te... venia... a portar un recado.